

DEX DURFAL

Het geheim van de
dondervogel

Lida Dijkstra

Illustraties
Jan Cleijne

Lekker
lezen
MET
kluitman

Ken je deze boeken al?

Er zijn nog veel meer leuke boeken in de serie **Lekker lezen met Kluitman**. Kijk op kluitman.nl voor een compleet overzicht van alle boeken op jouw leesniveau!

LEESNIVEAU

	M	E	M	E	M	E	M	E
AVI	S	3	4	5	6	7	P	
CLIB	S	3	4	5	6	7	8	P

Reizen | Avontuur

Toegekend door Cito i.s.m. KPC Groep

Nur 287 / IPP 082401

Bisac JUV043000 / JUV016050

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIV Tekst: Lida Dijkstra

© MMXXIV Illustraties: Jan Cleijne

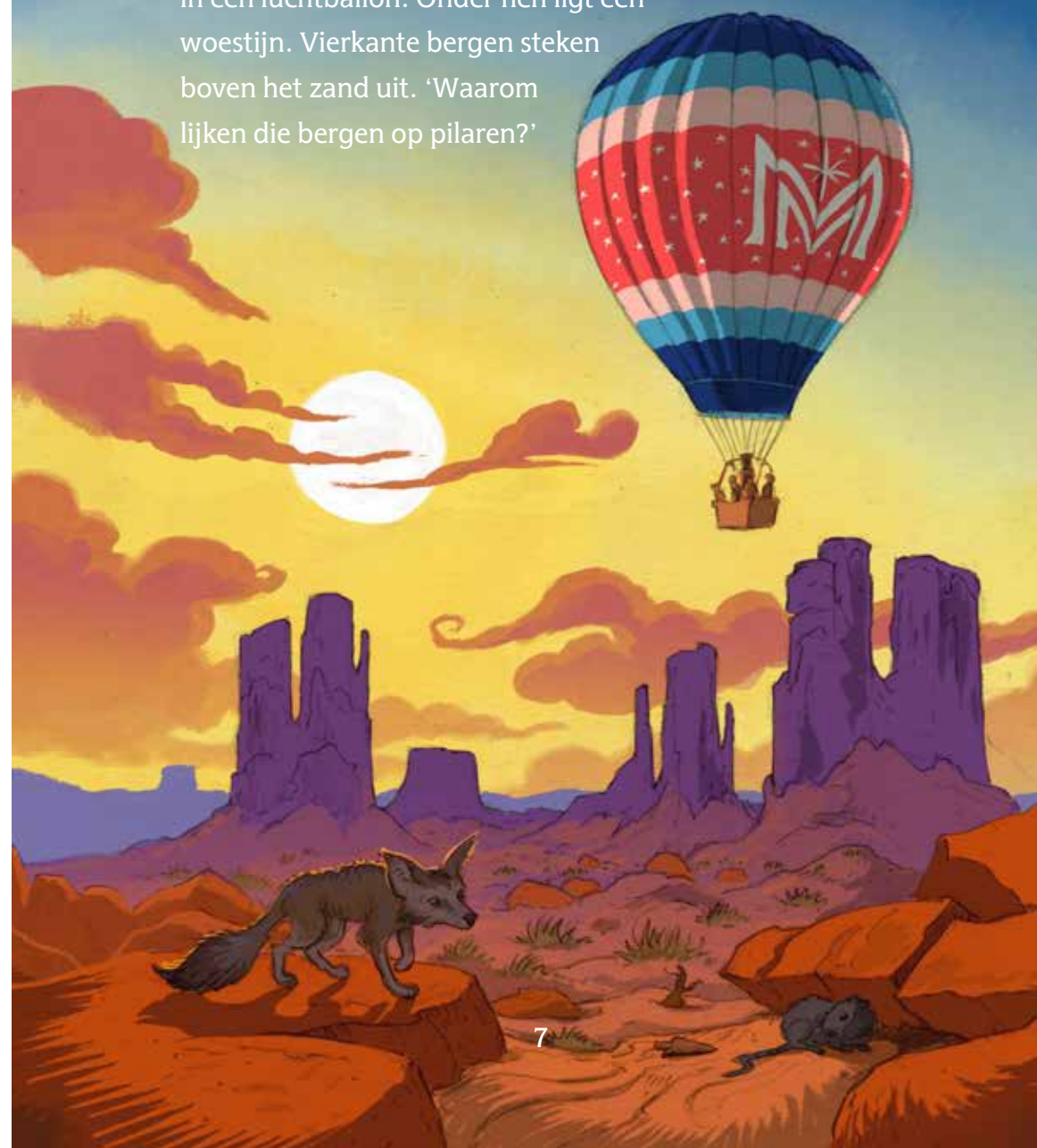
Omslagontwerp: Petra Gerritsen

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

Op zoek naar pijlpunten

‘Gelukkig heb ik geen hoogtevrees,’ zegt Dex. Hij kijkt over de rand van de mand. Samen met zijn ouders zit hij in een luchtballon. Onder hen ligt een woestijn. Vierkante bergen steken boven het zand uit. ‘Waarom lijken die bergen op pilaren?’

‘Ze zijn van zandsteen,’ legt mam Durfal uit. ‘Miljoenen jaren lang zijn ze afgesleten door wind en water.’

‘Cool!’ zegt Dex.

Zijn ouders zijn onderzoekers. Ze werken voor het Mirakel Museum. Dat is een geheim museum, vol kostbare spullen. Er leven ook zeldzame dieren. Soms mag Dex met zijn ouders mee op reis.

Deze keer zijn ze in Amerika, op bezoek bij de Navajo. Dat is een oud volk. De MM-jet bracht Dex en zijn ouders naar een vliegveld in Arizona. Daar zijn ze met de auto opgehaald door hun gids Mato. Mato werkt voor het Navajo-museum.

Dex aait Apie over zijn bol. ‘Wat een avontuur, hè Apie?’

Apie knikt blij. Voor deze keer heeft hij een tuigje aan. Het zit vast aan de riem van Dex. Zo kan het aapje niet uit de ballon vallen.

Mato draait het gas wat lager en de ballon zakt. Pap en mam Durfal turen naar een rode berg. Die komt steeds dichterbij.

‘Mato, ben jij een echte indiaan?’ vraagt Dex in zijn beste Engels.

‘Ja, dat ben ik,’ zegt Mato. ‘Mijn hele leven woon ik al in Navajo Nation. Zo heet ons reservaat.’

‘Na-wa-ho?’ vraagt Dex.

‘Precies. Je schrijft het met een j, maar je zegt een h.’

‘Heb je ook zo’n mooie hoofdtooi met veren?’ vraagt Dex.

‘Een oude die van mijn opa was,’ zegt Mato. ‘Maar zelf draag ik liever een pet.’

‘Jammer,’ vindt Dex. ‘Ik wil al heel lang zo’n tooi passen. Bij een indiaan horen veren.’

Mato schiet in de lach. ‘Het woord “indiaan” gebruiken we niet meer,’ zegt hij. ‘Jij komt uit Nederland. Waarom heb je dan geen klompen aan?’

Daar moet Dex hard om lachen. Hij ziet het al voor zich.

Pap maakt foto’s van de berg. ‘Mato, kun je nog wat lager vliegen?’ vraagt hij. ‘Ik wil graag de bovenkant beter bekijken. Het is net of er iets op ligt.’

‘Wat zoeken we eigenlijk?’ zegt Dex. ‘Ik weet nog niet eens waarom we hier zijn.’

‘We zijn gasten van het Navajo-museum,’ zegt pap. ‘We mogen oude voorwerpen zoeken. Potten en vazen. Pijlpunten. Omdat de Navajo hier al zo lang wonen, ligt de woestijn er vol mee.’

‘Over die pijlpunten hebben de Navajo een mooi verhaal,’ zegt mam. ‘Dat die zijn afgeschoten door de dondervogel.’

‘Wat is dat?’

‘Een reusachtige vogel die wind maakt met zijn vleugels. Als het onweert, schiet er bliksem uit zijn ogen. Eenmaal op aarde worden dat pijlen.’

‘Heb jij die dondervogel wel eens gezien, Mato?’
vraagt Dex.

Mato grinnikt. ‘Nog nooit. Ik denk dat het een dier uit een fabel is,’ zegt hij. ‘Zoiets als het monster van Loch Ness. Of de yeti.’

‘Nou,’ zegt Dex. ‘Die heb ik anders zelf...’

Dex’ vader begint hard te hoesten. Mam kijkt Dex aan en schudt haar hoofd.

‘... wel eens in een stripboek gezien,’ zegt Dex. Pfff. Bijna had hij zijn mond voorbij gepraat.

De ballon hangt nu vlak boven de berg. Pap heeft gelijk. Er ligt inderdaad iets op. Grote, witte dingen.

‘Zijn dat botten?’ vraagt Dex.

Klimmen verboden

Mam knikt. ‘Botten van een walvis, zo te zien.’

‘Een walvis?’ vraagt Dex. ‘Hoe kan dat nou? Hier is geen zee.’

‘Het is vreemd, ja,’ zegt mam. Ze schuift haar bril omhoog. ‘Maar ook spannend. Want volgens het verhaal eet de dondervogel walvissen. Ver weg tilt hij ze uit zee. Hij vliegt er einden mee, om ze hier op een berg op te eten. Alleen de botten blijven over.’

Dex bekijkt de botten goed. Dan moet die dondervogel wel heel groot en sterk zijn!

Opeens ziet hij iets glimmen. Hij wijst. ‘Kijk mam. Naast de schedel. Een lichtje!’

‘Waar? Ik zie niks,’ zegt mam.

Dex schudt zijn hoofd. ‘Nou is het weer weg. O, wacht. Ik zie toch iets. Een haas? Nee, een vogel. Zijn vleugel hangt scheef. Zou hij gewond zijn?’

‘Kunnen we met de ballon op de berg landen?’ vraagt mam.

Dat vindt Mato geen goed idee. ‘De zon zakt al,’ zegt hij. ‘We gaan landen. De ballon moet in de auto. Morgen gaan we verder.’

Er klinkt een bange kreet.

‘De vogel heeft hulp nodig!’ roept Dex. ‘Ik klim straks die berg wel even op. Dan haal ik hem. Ik kan heel goed klimmen.’

‘Beter klimmen dan luisteren,’ zegt mam. ‘Heb je Mato niet gehoord? Morgen verder, Dex.’

‘Mam heeft gelijk,’ knikt pap. ‘Het lijkt me het jong van een roofvogel. Dat kun je niet zomaar oppakken. Straks valt zijn moeder je aan.’

De mand van de ballon komt met een bonk naast de berg neer.

Als eerste klimt Dex eruit. ‘Zo terug!’ roept hij. Hij stormt naar de voet van de berg.

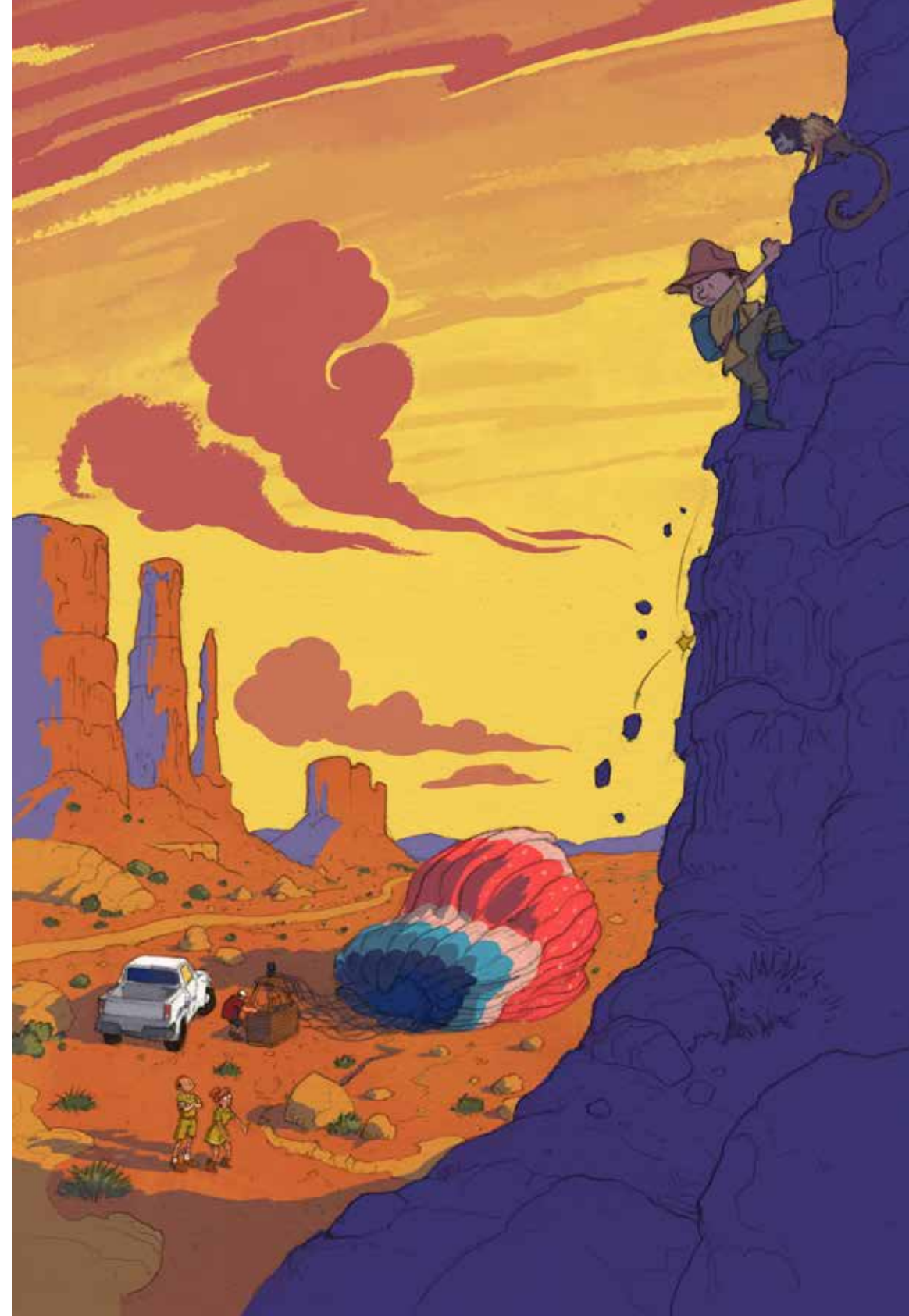
‘Dex, stop!’ roept mam hem na.

Dex hoort nog iets van ‘klimmen verboden’, maar hij zit al vier meter hoog.

Mam moppert, maar pap zegt sussend: ‘Dex is nou eenmaal een echte Durfal. Het lukt hem best. De ballon moet nog in de bak van de auto. Als we daar klaar mee zijn, is Dex wel terug. Met die vogel.’

Dex is al op de helft. Hij zorgt dat hij steeds op drie punten contact met de berg heeft. Twee voeten stevig en een hand vast? Dan pas de andere hand loslaten. Twee handen en een voet vast? Dan pas je heen verzetten. Dat heeft hij geleerd in de klimhal. Stukje voor stukje schuift hij tegen de berg op. Hij bijt op zijn lip van inspanning. Maar hij geniet. Naast hem klimt Apie zonder enige moeite. Soms bungelt het aapje zelfs aan één arm.

Mam en pap volgen alles wat Dex doet.

Pap kreunt van schrik als Dex' schoen uitschiet. Er stuiteren een paar stenen van de rotswand.

'Dit vergeet ik niet,' fluistert mam boos. 'Als we thuis zijn... Dan moet hij... Dan moet hij... Twee weken de afwas doen! Of nee! Zijn kamer opruimen! Dat zal hem leren!'

Dex zwaait zijn been over de rand en trekt zich op. Ziezo. Als een winnaar staat hij boven op de berg. Hij zwaait. Dan draait hij zich om. Apie springt op zijn rug.

Vanuit de ballon leken de botten al groot. Maar nu ziet Dex ze van dichtbij. Ze zijn enorm! Een rib lijkt wel een boom. En de schedel is bijna zo groot als een auto.

Er klinkt een schor gekras. Dex loopt op het geluid af. Achter de schedel zit de vogel. Zijn linker vleugel hangt raar. 'Niet bang zijn,' zegt Dex. 'Doet je vleugel pijn? Ik ga je helpen.'

Al lopend trekt hij zijn bloes uit. Een paar tellen staat hij stil. Dan gooit hij de bloes over de vogel. Zo kan die hem niet pikken. 'Even flink zijn,' zegt Dex. Zacht doet hij het pakje met de vogel in zijn rugzak. Want om naar beneden te klimmen, heeft hij beide handen nodig.

Naar de markt

Dex mag voor in de auto naast Mato. De vogel zit bij hem op schoot. Zijn kopje steekt nu boven de bloes uit. Hij kijkt Dex fel aan, maar pikken doet hij niet. Pap en mam zitten in de open bak tegen de ballon geperst.

De auto volgt een hobbelig pad door de woestijn.

'De vogel moet straks ergens in. Zou er een kooi in ons huis staan?' vraagt Dex zich af.

'Ik denk het niet,' zegt Mato. 'Maar ik weet wel waar we er eentje kunnen vinden. We nemen een korte omweg.'

'Waarheen?'

'Naar de markt,' antwoordt Mato.

Ze rijden een dorpje in. Voor een groot gebouw staat een totempaal. Daarnaast is een parkeerterrein, dat vol staat met stalletjes. Mato leidt Dex en zijn familie rond. Voor rijen auto's staan tafels met koopwaar. Er is een tafel met sieraden. Een andere met dekens en kunst. Er lopen veel Navajo's rond, maar ook handelaren.

‘Wat ruikt het hier lekker,’ zegt Dex.

‘Dat komt door Enola’s kraam,’ vertelt Mato. ‘Zie je het bakbrood drijven in het vet? Het smaakt heerlijk met chili. Wie heeft er trek?’

Apie steekt meteen zijn handje op.

‘Jij krijgt fruit, maatje,’ zegt Dex.

Apie schudt zijn kopje en krijst.

‘Vier porties, graag,’ zegt papa. ‘Ik trakteer.’

In de taal van de Navajo bestelt Mato het brood. Enola knikt en lacht. Ze maakt het eten klaar. Aan Apie geeft ze een appel. Meteen zet hij zijn tanden erin.

‘Mag ik de vogel ook wat brood geven?’ vraagt Dex. Hij houdt het dier nog altijd vast.

Pap schudt zijn hoofd. ‘Beter van niet. Zo’n vogel eet sprinkhanen. Of muizen.’

‘Nu gaan we een kooi zoeken,’ zegt Mato als het eten op is. ‘Mijn vriend Gad handelt in oud ijzer.’ Ze lopen naar de ijzerhoek van de markt. Het is er druk met kopers. Een lange man valt extra op omdat hij witblond haar heeft. Hij rommelt in een doos gereedschap. Als Dex naar hem kijkt, draait hij zich om. Dex kijkt recht in twee koude, groene ogen. Hij loopt snel door.

‘Is dit wat?’ roept Mato. Hij trekt een oude kooi tussen wat dozen uit.

‘Jááá, precies goed!’ roept Dex.

Mato praat even met Gad. Die lacht en schudt zijn

hoofd. ‘Het is een oud ding. Je hoeft niks te betalen,’ zegt Mato.

‘Wat tof!’ Dex steekt zijn duim op.

Gad grijnst en knikt. Meteen zet Dex de vogel in de kooi. Zijn handen worden bruin van de roest.

‘Geef maar,’ zegt pap. Hij pakt het handvat van de kooi. ‘Ik zet hem wel naast ons in de laadbak.’